CRONICA specialistului

Adnotări pe marginea unor probleme metodice actuale

Materialele de specialitate apărute în ultimul timp se arată interesante sub aspectul problemelor metodice cu privire la unele adaosuri în procesul de pregătire al fotbaliştilor fruntaşi. Acestea, sintetizate, sînt următoarele:

1. Tendinţa de generalizare a instruirii, în special a celei tehnico-tactice, în trei direcţii principale;

2. Tendinţa de transmitere treptată de sarcini şi mijloace dintr-o perioadă în alta;

3. Necesitatea de a determina cît mai obiectiv diferenţierea dintre starea înaltă de antrenament şi forma sportivă.

În ceea ce priveşte prima problemă, din studierea atentă a jocului se constată fără prea mare greutate că 8 din cei 11 jucători (se exclud portarul şi cei doi fundaşi centrali) depun aproximativ acelaşi efort, iar gama procedeelor tehnico-tactice este aproape uniformă. Statisticile din ultimul timp demonstrează că numărul intervenţiilor jucătorilor în fazele de atac şi apărare nu mai este determinat, ca în trecut, de postul jucătorilor. Diferenţierea dintre apărători şi atacanţi (strict specializaţi) începe să fie din ce în ce mai mică.

Pentru ca discuţiile pe marginea acestei realităţi să nu se denatureze, reamintim un lucru esenţial: sarcinile jucătorilor pe posturi se menţin, rezolvarea lor de asemenea. Ceea ce jocul demonstrează, iar antrenamentele vor trebui să rezolve, se rezumă în viitor la o „antrenare" mai eficientă a acestor sarcini duble, la toţi jucătorii de cîmp, dar în special la fundaşii laterali, mijlocaşi şi cei patru înaintaşi.

Plecind de la aceste fapte incontestabile (sau altele) unii antrenori şi-au pus pe bună dreptate întrebarea dacă procesul de antrenament actual pregăteşte jocul aşa cum ar trebui, ajungînd la concluzia că acesta nu rezolvă întrutotul observaţiile de la jocuri. Astfel, antrenamentele au fost concepute în aşa fel încît diferenţierile legate de efort, dar în special cele legate de pregătirea tehnico-tactică să intervină în cadrul a 3 grupe de jucători şi anume: a) portarii, b) fundaşii centrali şi c) fundaşii laterali, mijlocaşii şi înaintaşii. Aceasta înseamnă că la perfecţionarea procedeelor tehnico-tactice de atac şi apărare (tras la poartă, centrări, demarcări, degajări, deposedări, dublaj etc.) iau parte integral fundaşii laterali, mijlocaşii şi înaintaşii ş.a.m.d. În acest sens, ciclul săptămînal este adaptat la cele 3 grupe de jucători.

Întrucît spaţiul nu ne permite, aş spune în concluzie că în general lucrurile mi se par reale, chiar dacă problema în sine nu prezintă o noutate. Avînd posibilitatea să asist la antrenamentele lotului conduse de Angelo Niculescu şi ale echipei Universitatea Cluj, cînd era aici antrenor C. Teaşcă, mi-am dat seama de aplicarea acestor deziderate metodice. Nu mă îndoiesc de faptul că şi alţi antrenori procedează la fel.

Cea de a doua problemă se referă la un „împrumut" de sarcini şi mijloace din perioada pregătitoare în cea competiţională şi invers.

Asemănător antrenamentelor în circuit şi cu intervale, fenomenul a apărut mai întîi în sporturile individuale, în special în atletism, iar în prezent şi în sporturile de echipă de mare performanţă. Este vorba de tendinţa unor antrenori de a lucra în perioada pregătitoare cu mijloace din perioada competiţională şi invers, într-o proporţie mult mai mare decît se obişnuia.

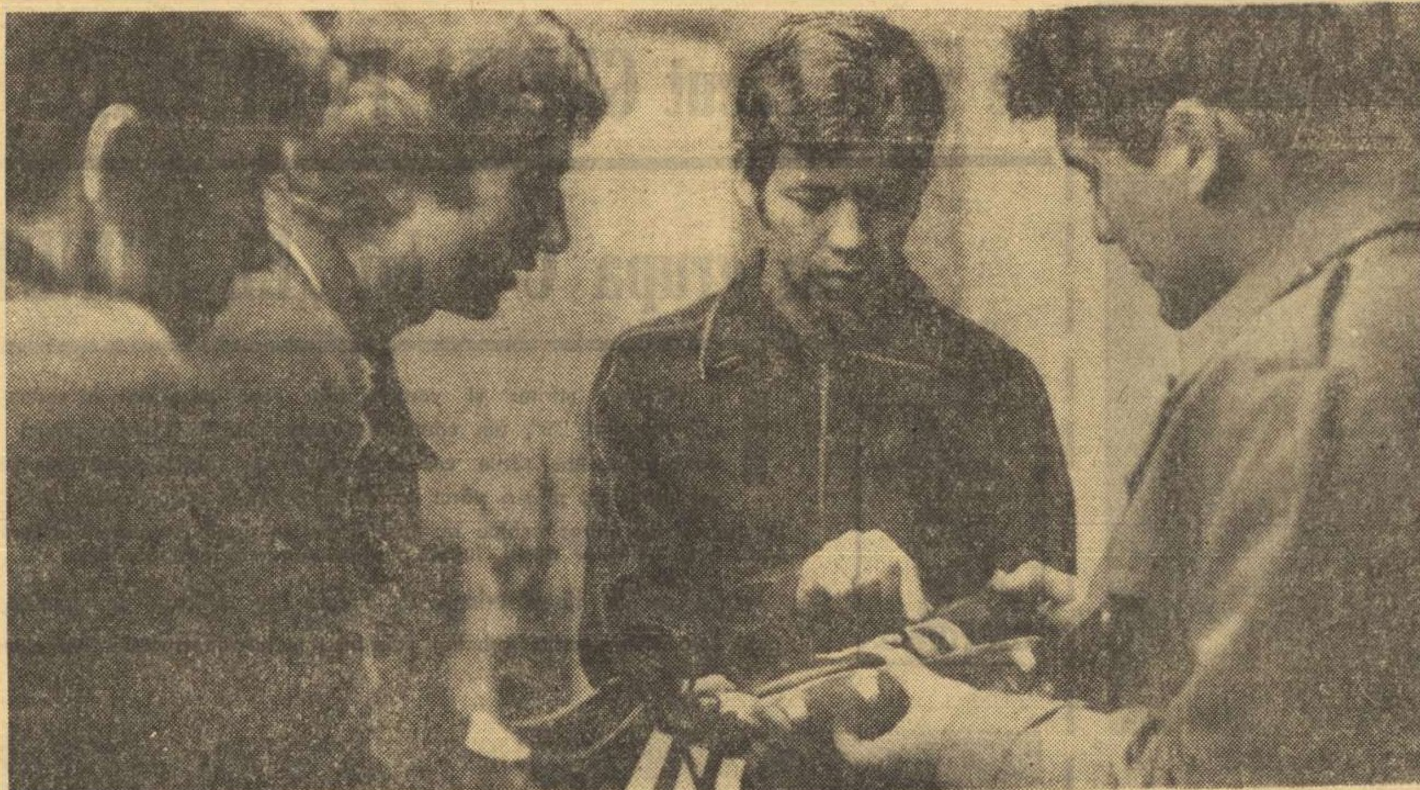
Ultima problemă este deosebit de importantă în munca de zi cu zi a antrenorilor. Deseori, starea înaltă de antrenament se confundă cu starea de formă sportivă, deoarece diferenţierile sînt foarte greu de sesizat. De aici şi unele confuzii metodice în legătură cu mijloacele necesare unei stări sau celeilalte. Apropierea cît mai mult de realitate ar necesita o aparatură complexă sau stînjenirea procesului de antrenament prin desele întreruperi cauzate de controlul fiziologic necesar.

Teoretic se spune că starea de antrenament ridicat se deosebeşte printr-un fond de răspunsuri mai economic la sarcinile de efort şi de joc, iar starea de formă sportivă, dimpotrivă, se manifestă printr-o reactivitate ridicată.

În această privinţă, rolul medicilor este deosebit. Ei ar trebui, în deplină colaborare cu antrenorii, să facă eforturi deosebite pentru elaborarea unor teste cît mai aproape de realitate, pentru ca în funcţie de rezultatele obţinute înainte şi după antrenament, antrenorul să dozeze efortul în funcţie de starea consemnată.

Desigur că problemele prezentate necesită multe discuţii. După părerea mea, va trebui să acceptăm că fotbalul realist presupune şi o modificare în metodologia de pregătire, bineînţeles în măsura în care ni se potriveşte.

Ion VOICA
asistent la I.E.F.S.

Povestea... ghetelor lui Ghiţă

Patru dintre tricolori — Lupescu, Dinu, Dumitrache şi Ghiţă — în jurul unor... ghete de fotbal! Prezent la hotelul sportiv de la „23 August", fotoreporterul nostru AUREL NEAGU a surprins pe peliculă momentul în care portarul băcăuan, abia sosit, le furniza coechipierilor amănunte „pe viu" de la meciul cu Kilmarnock... La un moment dat, povesteşte Aurel Neagu, Dinu l-a rugat pe Ghiţă să-i arate ghetele cu care a apărat în partida de la Bacău, iar privirii interogative a acestuia i-a răspuns: „să văd şi eu cu ce i-aţi bătut pe scoţieni! Poate-mi cumpăr o pereche la fel". Şi în continuare: „o să-mi trebuiască în Mexic împotriva... vecinilor scoţienilor!"

„TRICOLORII" LA TEATRU

Programul cultural al „tricolorilor" români a cuprins, miercuri seara, vizionarea, la Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra", a comediei „Puricele în ureche" de Feydeau. La spectacol a participat şi Anghel Alexe, preşedintele C.N.E.F.S.

DINCOLO DE SUBIECTIVISM

Mecanismul tragerii la sorţi onest şi raţional în substanţă

Bănuim că zilele premergătoare faimoasei operaţiuni de tragere la sorţi a grupelor turneului final au fost trăite de către membrii Comitetului executiv al F.I.F.A. la o înaltă temperatură. Trebuiau stabilite o concepţie şi un mecanism corespunzător. Şi au fost. După opinia noastră, ele merită să fie considerate optime (ar fi absurd să le pretindem ideale) deşi repartizarea echipelor a decimat iluziile şi speranţele unora, producînd reacţii subiective absolut inteligibile.

Să urmărim raţionamentul care a condus la desfăşurarea actului pe care l-am văzut, lăsat în partea sa finală pe mîna nevinovată a inocenţei, personificată de o fetiţă prepuberă.

Mexicul şi Anglia, calificate din oficiu, au fost plasate a-prioric în grupele A şi C, dîndu-li-se un număr de concurs (2 şi 10). Apoi marile puteri fotbalistice din Europa şi America de Sud au fost grupate separat. U.R.S.S., Italia şi R.F. a Germaniei într o urnă; Uruguay, Brazilia şi Peru în alta. S-a urmărit ca primele să nu cadă în grupă cu Anglia, iar celelalte să evite înfruntarea cu Mexicul. Este o măsură logică, dacă ne gîndim că la criteriul valoric trebuie adăugat cel geografic, pentru a se evita, la începutul competiţiei, înfruntări dure între formaţii puternice, animate de vechi rivalităţi.

Mai rămăseseră 8 echipe. Belgia — în decursul anilor cu un palmares internaţional substanţial, Suedia — finalistă în 1958, Cehoslovacia — finalistă în 1962 şi Bulgaria — prezentă la ultimele două turnee din Chile şi Anglia. Trebuie recunoscut că toate cele 4 formaţii au reprezentat, în ultimele două decenii, un fotbal mai puternic, mai eficace, mai prestigios decît al nostru. Chiar dacă nu ne place acest adevăr. După o comportare mai bună în 1969 nu putea fi trecută cu vederea mediocritatea fotbalului nostru probată atîţia ani şi nu puteau fi anulate realizările mai vechi, dar solide, ale altora.

Desigur, ne afectează alăturarea noastră de formaţii ca Maroc, Israel, El Salvador. Nu ne convine acest punct de vedere. Dintre outsideri sîntem, fără dubii, cei mai buni. Dar într-o ierarhie bazată pe antecedente nu existau temeiuri de a fi introduşi printre primele 12 participante. A avea tăria să recunoaştem adevărul de mai sus e o probă morală din partea unui fotbal care începe să acumuleze nişte valenţe şi dovada că începem să avem spiritul marilor competitori. Ne bucură foarte mult opinia convergentă a tov. Mircea Angelescu, preşedintele F.R. Fotbal, exprimată imediat după decizia sorţilor, într-un interviu publicat în „Scînteia tineretului". Am întîlnit în cuprinsul ei luciditate şi corectitudine deopotrivă de onorante.

Unii au încercat să denunţe criteriul valorii demonstrate în timp, introdus în mecanismul tragerii la sorţi. Dimpotrivă, nouă ne pare singurul în stare să sublinieze nişte merite reale, în locul hotărîrilor arbitrate de un destin orb. N-ar fi fost viitorul campionat mondial denaturat, înainte de a începe, dacă tragerea la sorţi dintr-o singură urnă a tuturor echipelor ar fi hotărît ca Anglia, Brazilia, Italia şi U.R.S.S., de pildă să lupte în preliminarii în aceeaşi grupă, iar primele două clasate dintre ele să întîlnească formaţiile calificate în careul România — El Salvador — Maroc — Israel? În acest mod, fascinaţia competiţiei nu s-ar fi epuizat în timpul preliminariilor, în loc să crească proporţional cu apropierea finalei?

Un alt certificat, despre raţiunea şi morala care au guvernat concepţia de alcătuire a grupelor, este oferit de constatarea că echipele Mexicului (ţara organizatoare) şi Angliei (la care se face uneori aluzia că ar fi favorizată în organismele federaţiei internaţionale), au de jucat în serii partide drastice şi este posibil din motivul menţionat să nu ajungă nici măcar în sferturi de finală. Configuraţia tuturor grupelor naşte sentimentul de echilibru, de echitate. Există favoriţi, dar nu privilegiaţi, nimeni nu are un culoar uşor, nimeni nu doarme liniştit.

Aş îndrăzni să afirm că echipa României se află în cea mai bună postură posibilă. Şi în primele două grupe dacă am fi fost plasaţi, calificarea era un act la fel de anevoios ca şi alături de Anglia, Brazilia şi Cehoslovacia. Numai că acest lucru ar fi fost mai puţin vizibil. În altă ordine de idei, nu ştim de ce există impresia că în ultima falangă (D) izbînda noastră ar fi fost extrem de probabilă. Compania echipelor R.F. a Germaniei, Bulgariei şi Perului pare unora extrem de agreabilă în raport cu potenţialul formaţiei române. A susţine că am trecut pe lîngă o mare şansă cînd mîna Mariei Monica nu ne-a mai uitat o dată în fundul urnei, înseamnă a ignora capacitatea acelor formaţii sau a o supraevalua pe a noastră. Oricum, s-ar comite o eroare. Grupa C, în schimb, constituie un fundal de mare popularitate. Orice eventuală realizare a echipei căpitanului Lucescu va declanşa un ecou de tunet. O singură victorie obţinută în faţa uneia dintre ele este capabilă să confere formaţiei române un început de faimă durabilă. Fiecare fotbalist de la Dumitrache, la Deleanu şi de la Dan la Dembrovschi are motive să se gîndească că va trăi în Mexic poate momentul de supremă altitudine a carierei lor. Şi un atare gînd nu va rămîne fără ecou în planul responsabilităţii şi al ambiţiei tuturor tricolorilor.

Romulus BALABAN

„Blitz"-interviu cu Ştefan Cîrjan

Îl ştiam pe Ştefan Cîrjan în Bucureşti, adus de zilele dorite ale concediului, de cele nedorite ale convalescenţei, dar şi de permanenţa dorului de meleaguri oborene. Şi iată-l într-un scurt popas, de urare întîrziată dar sinceră, de an bun, în redacţia noastră.

— Am venit la dumneavoastră, ne spune dînsul, convins că n-o să vă lase inima să vorbiţi de fotbal unui om cu inima bolnavă de... fotbal!

— Evident, de aceea vă şi întrebăm: cum vă simţiţi?

— Mai bine ca la terminarea turului. Am avut o odihnă activă.

— Adică?

— Zilnic, diverşi amici, îngrijoraţi de starea sănătăţii mele din toamna anului trecut, se simţeau obligaţi să mă distreze, discutînd numai şi numai despre fotbal. Ce mi s-a părut însă foarte amuzant l-a constituit faptul că toţi aveau soluţii infailibile pentru toate problemele acestui sport, ei întrebîndu-se şi tot ei răspunzîndu-şi, chipurile, pentru a nu mă obosi pe mine...

— Avînd în vedere lipsa dumneavoastră în această perioadă din mijlocul Universităţii Cluj, vă putem întreba cîte ceva despre echipă, cu conştiinţa împăcată că nu vorbim despre fotbal...

— E, aşa mai merge, se vede cît de colo că nu semănaţi cu prietenii mei! Reîntorcîndu-mă la Cluj pe 20 ianuarie, vom avea în continuare 30 de zile de pregătire complexă, timp în care jucătorii vor lucra pe două fronturi: cartea şi mingea, căci coincid cu perioada examenelor studenţeşti. Aşa încît jocurile, bătu-le-ar vina, le-am programat într-o „sesiune" ulterioară.

— De noutăţi în lot nu vă mai întreb, căci examenele de admitere sînt prea departe...

— Bine faceţi, şi de aceea, ca recompensă, vă ofer eu una: încerc reprofilarea lui Fanea, din vîrf de atac în fundaş central, mizînd pe detenta şi viteza sa (n-are încă vigoarea şi decizia postului) şi titularizarea lui Iordache, alături de Munteanu, pentru a da un plus de vivacitate atacului.

Paul SLAVESCU

ASTĂZI, ÎN SALA FLOREASCA

CONSTITUIREA CLUBULUI SUPORTERILOR ECHIPEI NAŢIONALE

Ziarul „Scînteia tineretului", în colaborare cu Federaţia română de fotbal, organizează astăzi la sala Floreasca din Capitală reuniunea de constituire a clubului suporterilor echipei naţionale de fotbal.

Va urma un program muzical, la care îşi vor da concursul Anca Agemolu, Puica Igiroşianu, Dan Spătaru, Aurelian Andreescu şi formaţia Olimpic '64.

Reuniunea va începe la ora 16.

DE LA F. R. FOTBAL

Reamintim cluburilor şi asociaţiilor sportive că viza anuală pe legitimaţiile de fotbal pentru echipele divizionare A, B şi C (seniori şi juniori republicani) se face între 15 ianuarie — 20 februarie a.c. la Federaţia Română de Fotbal.

Se atrage atenţia că legitimaţiile trebuie să poarte, în mod obligatoriu, viza medicală pe semestrul I/1970.

• Mai mulţi cititori, printre care Miron Măneran, Tiberiu Malinger, G. Anghel, B. Alexandru etc se cam îndoiesc de ultima calitate — cea de tată! — a portarului echipei naţionale, RĂDUCANU.

Le furnizăm cîteva date suplimentare.

Fiul lui Necula Răducanu se numeşte Cătălin Răducanu.

Data naşterii: 4 dec. 1969.

Locul naşterii: Bucureşti, maternitatea (bineînţeles) Giuleşti.

Seamănă mult, se spune, cu tatăl său.

Alte amănunte nu cunoaştem, deocamdată. De pildă, nu ştim dacă fiul este deja rapidist, sau dacă va opta pentru alt club...

• *Deşi recunoscut ca unul dintre cei mai valoroşi fotbalişti români în activitate, deşi se bucură şi în lumea din afara stadioanelor de un prestigiu pe care puţini jucători din ţara noastră îl au, rapidistul LUPESCU poartă în el o veche şi mereu nouă amărăciune. Echipa naţională... Deşi a fost de multe ori în formă bună, uneori chiar foarte bună, Lupescu n-a reuşit de multă vreme (are doar trei jocuri de A, mai vechi) să intre în reprezentativă.*

— Mă paşte ghinionul — *ne mărturisea fundaşul rapidist.* Nu ştiu ce mai trebuie să fac ca să înduplec soarta să-mi ofere şi mie tricoul reprezentativei. Înainte de meciul de la Londra, mi s-a spus că voi fi fundaş central titular. În ultima clipă, însă, speranţele mele s-au prăbuşit ca un castel pe nisip. Prindeam meciul de pe Wembley, nu mai ieşeam din naţională.

— *Şi ce-ai de gînd? Ce-a fost, a fost...*

— Rămîn ferm pe poziţie. Am marcat trei goluri într-un meci, voi căuta să marchez patru... Şi aştept. Stau „la trecătoare" poate-mi sună şi mie ceasul. O dată să intru în prima echipă şi nu mă mai scoate nici Dumnezeu...

Impresionantă voinţa acestui caracter de fier. Noi credem în reuşita lui. Asemenea oameni nu se poate să nu izbutească. Mai devreme, mai tîrziu, vine şi vremea lor!

• Reintîlnire plăcută cu maestrul sportului MIRCEA DRIDEA.

De ce plăcută? Pentru că ploieşteanul a fost întotdeauna şi a rămas o inteligenţă activă şi în afara terenului, un gînditor interesant al fenomenului fotbalistic. Părerea noastră — argumentată — este că acest valoros atacant a pus prea repede ghetele în cui.

— *Dar nu le-am pus* — survine replica-i surprinzătoare, atunci cînd atingem discret subiectul. *Pauza mea competiţională a fost mai mult un respiro dictat de „factori externi". La 37 de ani, cehul Kvazniak joacă formidabil! Eu voi juca (doar) bine la cei 32 de ani ai mei.*

— Unde? La ce echipă?

— *Întrebaţi-mă peste o săptămînă.*

...Şi cînd te gîndeşti că antrenorul ploieştean *Cernăianu* se plînge la toată lumea că nu are atacanţi de gol!!

• DORU POPESCU, tînărul atacant central de la Dinamo Bucureşti, stăpîneşte gîndurile unor antrenori.

Aşa, de pildă, antrenorul craiovean V. Frînculescu **ne spunea într-o manieră plăcut naivă că echipa olteană ar avea amabilitatea să le împrumute dinamoviştilor bucureşteni un portar, piesă critică în echipa lui Nicuşor.**

Ce luăm în schimb? Nimic. Poate pe puştiul acela, pe Doru Popescu...

Dar „puştiul acela", un talent de 14 carate după părerea multora, a fost luat în... colimator şi de conducătorii echipei bucureştene Progresul. V. Stănculescu, **antrenorul principal al bancarilor, ne mărturisea că ar sacrifica „nume" rezonante în schimbul lui. Curios este faptul că numai la Dinamo, Doru Popescu — ca pe vremuri, Grozea, Daniel Ene şi, mai recent, Marica — nu se bucură de o cotă ridicată în aprecieri. Altfel ar juca mai des...**

M. POPESCU

SĂ NU JUDECĂM ECHIPELE DUPĂ RENUME

Fără a dori să fiu cu orice preţ original, dar unele păreri exprimate în legătură cu ultraputernica grupă C de la C.M. mi-a stîrnit peste măsură spiritul de contradicţie. Aşa încît îmi iau permisiunea de a exprima şi o părere oarecum separată în legătură cu rolul posibil al echipei noastre în această grupă. Iată dar şi argumentaţia unui optimist incurabil care nu consideră grupa atît de puternică cît îi este renumele.

1. După unele păreri, echipa noastră neavînd şanse reale de calificare, va putea juca mai relaxat, fără povara unei răspunderi inhibitoare, ceea ce ar putea să-i permită să profite de rolul ei de „outsider". Un climat de outsider, care scuză anticipat necalificarea, poate fi comod pentru jucători şi tehnicieni care fug de răspundere. Dar într-un climat demobilizator ca acesta, calificarea nu mai devine posibilă nici ca surpriză. Căci astfel cum am notat recent în nişte „reflecţii" publicate în **Sportul**, „Cel ce nu este convins că victoria sa este posibilă, este în sinea lui un învins înainte de a începe jocul". Deci înainte de a putea învinge este necesar să crezi că poţi învinge şi să doreşti victoria cu toate puterile. Punctul de plecare a campaniei psihice care a şi început o dată cu tragerile la sorţi este deci demonstrarea posibilităţii de a se califica şi nu numai din graţia hazardului, ci pe considerente serioase.

2. Echipa Braziliei. Mitul invincibilităţii sale s-a spulberat de mult. Jucătorii ei sînt mari artişti, dar eficacitatea jocului ei în faţa tacticilor realiste europene nu este nici pe departe dovedită. Apărarea bazată pe jucători mediocri şi aplicînd o tactică depăşită este penetrabilă. Atacul ei se bizuie pe doi înaintaşi de „buzunar" (Tostao şi Edu). Dacă echipa noastră va putea juca şi în repriza a doua în tempoul obişnuit din prima repriză şi dacă va contraataca cu curaj — nu va fi lipsită de şanse reale. Nu cred ca echipa Braziliei să se claseze pe unul din primele două locuri ale grupei.

3. Echipa Cehoslovaciei este un adversar redutabil, care însă nu s-a calificat decît în dauna unei echipe ungare lipsită de cei mai buni jucători ai ei.

În plus, a profitat de un arbitraj abject, care a admis folosirea unei tactici de intimidare care şi-a făcut efectul asupra echipei adverse. O echipă română decisă să cîştige poate s-o înfrunte de la egal la egal.

4. Echipa Angliei n-o judec sub prisma celor două jocuri egale. Un joc cu miză este totuşi altceva. Dar Anglia este mai slabă ca în 1966 şi nici nu mai joacă acasă la ea. Vedetele ei, care au supravieţuit, sînt cu 4 ani mai bătrîne, iar jucătorii noi introduşi nu sînt elemente de superclasă. Apoi toate echipele care au reuşit să frîneze jocul cu echipa Angliei, au avut succes. Mă gîndesc la jocurile Angliei cu Argentina, cu Cehoslovacia şi cu România. De ce nu ar reuşi această tactică echipei noastre şi la Guadalajara?

5. Dar mai este publicul mexican. Avem toate temeiurile să credem că acest public va fi cu echipa noastră. Să facem tot ce este posibil, prin comportarea echipei şi a delegaţiei noastre, să merităm susţinerea acestui public, pe care o anticipăm. Or, acest factor valorează aproape cît un rezultat de 1—0 pentru noi, putînd juca în condiţii aproape ca acasă.

Mexicul reprezintă pentru noi o ocazie pe care nu avem voie s-o scăpăm, căci nu ştim cînd ni se mai oferă în viitor. Faptul că adversarii sînt puternici este în fond un avantaj. Ne obligă să ne pregătim mai bine şi să ne dăruim mai plin. O echipă creşte pe măsura sarcinilor pe care le are de rezolvat. Iar noi avem toate temeiurile să credem că echipa noastră poate creşte căci are o tinereţe pe care ceilalţi nu o au. Iar asta contează mult între 1500 şi 2300 de metri altitudine.

N. BRAŞOVEANU

CUPON DE CONCURS

Numele şi pronumele . . . .

Adresa: . . . .

1. CARE ECHIPE VOR OBŢINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim: din fiecare grupă merg mai departe primele DOUĂ CLASATE)?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPĂ VA CIŞTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . .

Loto – Pronosport

Pentru a veni în sprijinul participanţilor publicăm mai jos ultimele rezultate dintre echipele de fotbal care alcătuiesc programul concursului Pronosport nr. 3 de duminică 18 ianuarie 1970: I: Bari — Milan 1969—70: 0—1; II: Brescia — Roma 1967—68: 1—0 şi 0—2, 1969—70: 0—1; III: Fiorentina — Napoli 1967—68: 3—0 şi 0—1, 1968—69: 2—1 şi 3—1, 1969—70 1—0; IV: Internazionale — Palermo 1968—69: 0—0 şi 1—1, 1969—70: 2—1; V: Juventus — Verona 1968—69: 1—0 şi 1—2, 1969—70: 0—1; VI: Lanerossi — Cagliari 1967—68: 3—1 şi 1—1, 1968—69: 1—1 şi 0—3, 1969—70: 1—2; VII: Lazio — Bologna 1969—70: 0—1; VIII; Sampdoria — Torino 1967—68: 1—1 şi 2—4, 1968—69: 1—1 şi 0—2, 1969—70: 1—2; IX: Atalanta — Reggiana; X: Catania — Livorno 1967—68: 2—1 şi 0—3, 1968—69: 1—0 şi 0—0; XI: Monza — Varese; XII: Piacenza — Modena; XIII: Ternana — Pisa.

Nu uitaţi, astăzi şi mîine sînt ULTIMELE ZILE pentru depunerea buletinelor.

• Tragerea Loto de astăzi va avea loc la Bucureşti în sala Clubului Finanţe Bănci din strada Doamnei nr. 2 cu începere de la ora 19. Tragerea va fi radiodifuzată, după care va urma un film artistic. Intrarea liberă.